

LOES

DEN HOLLANDER

THRILLER

TROOST KIND

Hoever ga je als moeder om de
daden van je kind goed te praten?

DE CRIME COMPAGNIE

***

Toen ze die ochtend opstond, was ze het beslist niet van plan.

Er moest iets gebeuren, dat was duidelijk. Er moest een afdoende oplossing gezocht worden voor een precair probleem.

Een probleem te veel.

Soms is de maat vol, loopt de beker over. Soms kan één verkeerd woord of één verkeerde beweging een lawine aan ellende veroorzaken. Soms ga je daardoor één stap te ver.

Toch was ze het niet van plan.

De herfst was vroeg begonnen. Ze had altijd een hekel aan de herfst, maar dit jaar niet. Deze keer kon het niet vroeg genoeg gaan stormen, mochten de bomen sneller dan ooit hun bladeren verliezen en waren de regenbuien meer dan welkom. De slechtste zomer van haar leven moest bedolven worden onder natuurgeweld.

Die morgen scheen de zon. De uitbundige zonnestrallen verblindden haar. De nieuwslezer op de radio meldde dat de opleving van korte duur zou zijn.

Toen ze op weg was naar haar bestemming, voelde ze niets. Ze vroeg zich af of ze eigenlijk nog leefde. Het idee dat ze dood kon zijn stond haar wel aan.

Ze reed de straat in en was kalm. De herinneringen vielen haar niet lastig; ze constateerde dat de aanblik van de bekende beelden zelfs geen pijn meer deed. Het verleden was blijkbaar voorbij.

Voorgoed voorbij.

Misschien dat de confrontatie daardoor zo hard aankwam, dat de gruwelijke waarheid haar daardoor zo bezeerde. Dat de

woede die ze eindelijk in slimertoestand had gekregen daar-
door zo ruw werd gewekt.

Het kwam door die lach, de sluwe beweging van zijn lippen, de
afstotelijke mond. Het kwam door de gewelddadige blik in zijn
ogen. Het kwam door wat hij ooit met haar deed en met welke
gevolgen.

Ze was het niet van plan, maar toch deed ze het.

1

Op de dag dat ik veertien werd, wist ik dat het tussen God en mij nooit meer goed kwam.

Het was middag, tien over vier, ik liep op het schoolplein. Niemand had in de gaten dat ik jarig was. De eenzaamheid vloog me naar de keel en dreigde me te verstikken. Ik kende dit gevoel en was er bang voor. Wanhopig probeerde ik te bedenken wat ik moest doen. Ik zocht in gedachten contact met iemand die me kon troosten en geruststellen. Iemand die me zou beschermen, die me nooit in de steek zou laten. De enige die daarvoor in aanmerking kwam was Jehova, zoals ik hem hoorde te noemen. Ik bad heftiger dan ooit en smeekte om een signaal. Iedereen in mijn omgeving kreeg regelmatig signalen die duiden op zijn aanwezigheid. Het waren bewijzen van zijn bestaan en tegelijk opdrachten om de rest van de wereld hiervan te overtuigen. Maar ik werd altijd overgeslagen, ik kreeg nooit enig gevoel of bewijs waar ik me aan kon vasthouden. Het was mijn grote geheim, ik durfde het aan niemand te vertellen. Ik vroeg me vaak af waarom ik voortdurend op de proef werd gesteld.

Het was 15 december. Ik had zin in slagroomtaart en ik verlangde naar een cadeautje. Ik hoopte dat iemand aan me kon zien dat ik veertien was geworden en me zou feliciteren. En aan alles wat ik wilde zat een heidens tintje.

Het begon te sneeuwen. Er vielen grote witte vlokken op mijn hoofd en binnen een paar minuten had ik kletsnatte haren. Ik gleed uit. Mijn poging om de val te breken met mijn handen had geen succes. Ik kwam met mijn voorhoofd op de harde stenen te-

recht en voelde direct het bloed over mijn gezicht stromen. Ik wilde opstaan, maar werd gehinderd door een overweldigende kramp in mijn maag. Mijn stem was nauwelijks te horen toen ik om hulp riep. Maar mijn gehoor werkte wél. Mijn oren vertelden me iets waar ik aan gewend had moeten zijn, omdat het me regelmatig overkwam. Ik wist dat mijn klasgenoten me vreemd vonden en dat ik nooit bij de groep zou horen. Ik haatte mijn verlangen om geaccepteerd te worden.

Ik bad vurig om doof te zijn, al was het maar voor vijf minuten. Ik smeekte Jehova ervoor te zorgen dat de meisjes die een paar meter verder stonden me zouden helpen in plaats van me uit te lachen.

Er gebeurde niets.

Toen kwam de gedachte tevoorschijn. Als hij zich eerder had gemanifesteerd zou ik waarschijnlijk in paniek zijn geraakt. Ik zou er direct met iemand over hebben willen praten. Maar hij kwam op het moment dat ik er rijp voor was. Ik dacht letterlijk: alles wat met een oppermacht te maken heeft bestaat alleen voor wie geloven, en ik geloof niet.

Ik krabbelde overeind en veegde met de mouw van mijn jas het bloed van mijn gezicht. Het lachen om me heen verstomde.

Vandaag heb ik besloten de stilte te doorbreken. De eerste dag van de maand waarin het zomer wordt, lijkt me daarvoor een geschikt moment. Ik heb de opnameknop van mijn nieuwe mobiele telefoon geactiveerd. Ik wil het een en ander kwijt, ik wil ergens van verlost worden. Alles wat ik opneem, kan met één druk op de knop weer worden gewist. Of ik dat doe en wanneer, weet ik nog niet. Voorlopig is hardop praten tegen een apparaat dat geen antwoord geeft genoeg. Ik praat in de beslotenheid van mijn zolder en richt me tot jou, omdat jij veilig ver van mij verwijderd bent.

Omdat je ondanks alles nog altijd mijn moeder bent.

Het kan niet waar zijn.

Astrid klemt haar vingers om de rand van de lade en tuurt naar de plek.

Het ligt hier niet echt.

Ze sluit haar ogen en probeert de roze waas kwijt te raken. Maar zelfs als ze haar oogleden zo stijf op elkaar drukt dat het pijn doet, blijft de kleur aanwezig. Haar vingertoppen beroeren het textiel en tasten het bijna eerbiedig af. Zachte stof, plooitjes, een strikje.

Er huppelt een meisje door haar hoofd. De wereld tilt haar op.

Ze opent snel haar ogen.

De kamer is tamelijk netjes. Ze kijkt om zich heen en ziet een lege chipszak onder het bed liggen. Bjorn is verslaafd aan chips. En aan kaaskoekjes. En aan melkchocolade. En aan bier. Hoe kan een kind van haar en Charles toch zo onmatig zijn? Zo gemakzuchtig? Zo egocentrisch? Ze wil ergens anders aan denken. Aan het roze jurkje. Ze zou aan Bjorn willen vragen waarom hij dat jurkje heeft gepakt, waarom het in zijn kast ligt. Wat het betekent dat hij opeens een kleine meisjesjurk in bezit wil hebben. Welke ellende hier nu weer uit gaat voortkomen. Ze zou het terug willen eisen.

Het behoort haar toe.

Maar waarschijnlijk kan ze beter wachten tot hij het terugbrengt naar de plek waar het thuishoort. Hij mag niet merken dat ze hier is geweest en wat ze heeft gezien. Opeens schaamt ze zich voor de nieuwsgierigheid die haar ertoe bracht om in de

lade te kijken. Te snuffelen, want dat was het. Ze snuffelde en ze vindt het een walgelijke actie van zichzelf. Ze heeft zich al jaren kunnen beheersen en nu deed ze het toch. Als Bjorn het merkt... Hij zal niets merken. Ze heeft het jurkje nauwelijks aangeraakt, met haar neus bijna op de grond de vloerbedekking geïnspecteerd op sporen die haar bezoek zouden kunnen verraden en voordat ze de deur sloot nog een paar keer heel scherp om zich heen gekeken. Er is geen enkele aanwijzing dat ze in de kamer van haar zoon is geweest, de ruimte die door zijn vader Bjorn-vesting wordt genoemd.

Zijn vader. Als ze de vondst van dit jurkje aan hem zou voorleggen... Ze weet hoe hij zal kijken, wat hij zal zeggen. Ze kan de teksten die ze bij elkaar uitlokken woord voor woord bedenken.

Charles moet dit niet weten.

Als ze boven aan de trap staat, overvalt haar een duizeling. Ze grijpt zich vast aan de trapleuning en sluit haar ogen. Pas als ze zeker weet dat de duizeling verdwenen is, opent ze ze weer.

Er zit een zwarte plek op een van de onderste traptreden. Ze loopt voorzichtig naar beneden en houdt haar blik op de plek gericht.

Het is opgedroogde modder.

Ze haalt snel een vochtige lap uit de keuken en verwijdert het vuil. Daarna inspecteert ze de rest van de trap. Die is schoon. Ze zou nu het liefst terug willen lopen naar de kamer van Bjorn en het roze jurkje pakken. Ze moet hier met hem over praten.

Het beeld dat zich aan haar opdringt veroorzaakt opnieuw een duizeling. Het beeld van een meisje op een roze fiets dat zomaar de weg oversteekt.

Ze gaat op de onderste tree zitten en stopt haar hoofd tussen haar knieën.